

Αποκαθήλωση της Συνόδου του Κολυμπαρίου από τον Μητρ. Γόρτυνος. - Τι λέει για τις «εκκλησίες» και η ελπίδα του.

vimaorthodoxias 13 Δεκ. 2016 10:59 πμ.

Την ανάγκη που υπήρχε να καταδικάσει η Σύνοδος της Κρήτης τις δύο αιρέσεις, του Οικουμενισμού και του παπισμού, τονίζει σε επιστολή του προς τους ιερείς της μητροπολιτικής του περιφέρειας ο Μητροπολίτης Γόρτυνος Ιερεμίας, σημειώνοντας με θλίψη πως κάτι τέτοιο δεν έγινε, αντιθέτως ονόμασε τις αιρέσεις «Εκκλησίες»... Εκφράζει δε την απορία του και για τη στάση της Ελλαδικής Εκκλησίας της οποίας η ορθοδοξότατη -όπως την χαρακτήρισε- άποψη της Ιεραρχίας του Μαΐου υπέστη παραλλαγή! Τονίζει πως η έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες» σημαίνει «αιρετικές» και συμπληρώνει πως είναι φράση που διευκολύνει την αίρεση και παναίρεση του Οικουμενισμού.

Υπογραμμίζει δε και την παγίδα της λουθηρανικής θεωρίας περί αόρατης Εκκλησίας, ενώ τέλος στο μέγιστο ερώτημα αν θα αναγνωρίσει τη Σύνοδο εμφανίζεται συγκρατημένος ελπίζοντας σε αλλαγές στα κείμενα και θυμίζοντας πως και στις παλιές Συνόδους «Γίνονταν πολλές συνεδριάσεις που κρατούσαν πολλά χρόνια. Και οι Συνεδριάσεις αυτές θεωρούνταν έπειτα ως μία Σύνοδος».

Αναλυτικά αναφέρει:

Αγαπητοί συλλειτουργοί αδελφοί Ιερείς,

Έγινε στις 19-26 Ιουνίου στο Κολυμπάρι της Κρήτης η Πανορθόδοξη Αγία και Μεγάλη Σύνοδος, όπως ονομάστηκε. Γνωρίζω το ενδιαφέρον Σας για να μάθετε τα σχετικά με την Σύνοδο αυτή, γιατί με ερωτούσατε σε κατ' ιδίαν συναντήσεις, αλλά σας έλεγα ότι θα απαντήσω σε όλους σας με μία γενική απάντηση. Αυτό πράττω τώρα κατά καθήκον και υποχρέωσή μου ως Επίσκοπός σας.

1. Κατά πρώτον έχω να πω αυτό που ξέρετε ότι η Εκκλησία μας εκφράζεται συνοδικά. Και σεις οι Ιερείς με το ποίμνιό σας, τους λαϊκούς χριστιανούς, κάνετε Σύνοδο και τι... Σύνοδο!... **«Θεία Λειτουργία» λέγεται η Σύνοδος αυτή και λέγεται έτσι επειδή είναι έργο του «λείτου», δηλαδή, του λαού.** Το γνωρίζετε ότι χωρίς το λαϊκό στοιχείο δεν μπορείτε να τελέσετε θεία Λειτουργία. Αυτή η Σύνοδος, η θεία Λειτουργία, είναι πραγματικά «Αγία και Μεγάλη». «Αγία», γιατί σ' αυτήν με την ιδική σας δέηση, του Ιερέα την δέηση, την οποία συνοδεύουν και οι πιστοί χριστιανοί με το «Σε υμνούμεν...», έρχεται το Άγιο Πνεύμα, όχι μόνο στα Δώρα, που είναι πάνω στο άγιο Θυσιαστήριο, για να τα μεταβάλει σε Σώμα και Αίμα Χριστού, αλλά και σε όλη την Σύναξη (την Σύνοδο) των πιστών. Έτσι λέγεται στην ευχή του Καθαγιασμού: «Κατάπεμψον το Πνεύμα Σου το Άγιον εφ' ημάς και επί τα προκείμενα δώρα ταύτα». Και είναι «Μεγάλη» Σύνοδος η θεία Λειτουργία, γιατί παρά το ότι στα χωριά σας μπορεί να έχετε εκκλησίασμα με πέντε γιαγιές, όμως στην θεία Λειτουργία παραστέκουν «χιλιάδες αρχαγγέλων και μυριάδες αγγέλων...», όπως το λέγουμε στην σχετική ευχή.

Πάντοτε, λοιπόν, η Εκκλησία κάνει Συνόδους και μάλιστα άργησε κατά πολύ στα τελευταία χρόνια να συνέλθει σε Σύνοδο. Γι' αυτό και χαρήκαμε πολύ όταν ακούσαμε ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης μας κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ συγκροτεί Πανορθόδοξο Σύνοδο. Έγινε η Σύνοδος, στην οποία την Ελλαδική μας Εκκλησία εξεπροσώπευσε ο Αρχιεπίσκοπός μας με είκοσι πέντε περίπου Αρχιερείς, ιερά Αντιπροσωπία αυτή όλης της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, την οποία συνοδεύσαμε όλοι μας με την προσευχή μας και την αγωνία μας.

Ακούστηκαν πολλά, θετικά και αρνητικά, για τα λεχθέντα και γραφέντα στην Σύνοδο αυτή και καταθέτω και εγώ τώρα, ως Επίσκοπος της Ελλαδικής Εκκλησίας, ελεύθερα και ενσυνείδητα και την ιδική μου γνώμη.

2. Όπως γνωρίζουμε από την ιστορία των Συνόδων της Εκκλησίας μας, αδελφοί μου Ιερείς, **μία Σύνοδος συνέρχεται για να καταδικάσει μία αίρεση** και για να διευθετήσει βεβαίως διάφορα θέματα τάξεως και πορείας της Εκκλησίας μας. Αλλά κυρίως η Εκκλησία μας μεριμνά ιδιαίτερα για την πίστη των τέκνων της, την οποία διατυπώνει σαφώς στις Συνόδους Της, διαχωρίζοντάς την από την πλάνη και την αίρεση.

Ακούεται ήδη από πολλά έτη για την αίρεση του Οικουμενισμού, ένα θρησκευτικό κατασκεύασμα, που θέλει την ενότητα όλων, παρά την διαφορετικότητα των δογμάτων. Το βάθος της αιρέσεως αυτής είναι στο συγκρητισμό της Παλαιάς Διαθήκης, τον οποίον επολέμησαν με πάθος οι Προφήτες της. Ναί! Οι αγώνες των Προφητών της Παλαιάς Διαθήκης είναι αγώνες κατά του Οικουμενισμού. Από την αίρεση δε αυτή, την οποίαν οι γνώστες της την λένουν, ορθώς, «παναίρεση», έχουν επηρεαστεί και πολλοί ιδικοί μας ορθόδοξοι. Μάλιστα δε λένουν ότι υπάρχουν και κληρικοί, ανωτέρας μάλιστα βαθμίδος, οι οποίοι ενθουσιάζονται από τα οικουμενιστικά κινήματα και τα υποστηρίζουν στους λόγους τους. Πάμπολλοι χριστιανοί μας είναι σκανδαλισμένοι από τα ακουόμενα οικουμενιστικά συνθήματα.

Ως αίρεση πάλι φέρεται και ο Παπισμός. Επειδή, λοιπόν, λόγω των φιλοοικουμενιστών και των φιλοπαπικών κληρικών και λαϊκών χριστιανών μας, υπάρχει σύγχυση στον ορθόδοξο χώρο, θα έπρεπε - έτσι το περιμέναμε - η Σύνοδος του Κολυμπαρίου της Κρήτης, με το κύρος της, να ξεκαθαρίσει τα πράγματα και να ομιλήσει καθαρά περί των δύο αυτών αιρέσεων της εποχής μας και να αποτρέψει τον πιστό ορθόδοξο λαό από αυτές. Δεν το έπραξε, παρά το ότι το εξήτησαν προσυνοδικά μετά πολλής επιμονής και παρακλήσεως πολλοί, κληρικοί και λαϊκοί. Βέβαια οι πιστοί ορθόδοξοι γνωρίζουν ότι ο Παπισμός είναι αίρεση, γιατί έχουμε περί αυτού τις μαρτυρίες των αγίων Πατέρων μας και μάλιστα του μεγάλου Πατρός, του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά· και για τον Οικουμενισμό πάλι γνωρίζουν οι πιστοί ότι είναι παναίρεση, αλλά λόγω του επικειμένου κινδύνου και της διαφυλάξεως λοιπόν του πιστού λαού, **θα περιμέναμε την καταδίκη του Παπισμού και του Οικουμενισμού από την Σύνοδο της Κρήτης. Δεν το είδαμε.**

3. Αλλά, παραδόξως, δεν φαίνεται η Σύνοδος της Κρήτης να καταδικάζει αίρεσίν τινα, ούτε να ομιλεί περί αιρέσεων, αντίθετα μάλιστα τις αιρέσεις καλεί «Εκκλησίας». Εδώ, ευλαβέστατοι Ιερείς μου, θα σταθώ, για να κάνω μια ξεκαθάριση του όρου «Εκκλησία». Είναι μια λέξη που σημαίνει γενικά την συγκέντρωση, την συνάθροιση, την σύναξη των ανθρώπων. Εχρησιμοποιείτο από παλαιά η λέξη αυτή· έτσι και οι παλαιοί έλεγαν «εκκλησία του Δήμου». Ο χριστιανισμός από την αρχή, για να δηλώσει την πίστη του και να εκφράσει αυτό που έκανε, έλαβε άφοβα και ελεύθερα κοσμικές και πολιτικές εκφράσεις, όπως τις λέξεις «κράτος», «βασιλεία», «δύναμις», που τις ακούμε και στην θεία λατρεία («Ότι Σον το κράτος και Σού εστιν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα...»). **Την σχέση μας όμως με τον Θεό την εκφράζουμε με την λέξη «πίστη» ή ακόμη καλύτερα με την λέξη «εκκλησία». Όχι με την λέξη «θρησκεία».** Όταν λέγουμε «πίστη» εννοούμε όλο το βίωμά μας, όλη την σχέση μας με τον Θεό. Εννοούμε όλη την ιερή μας οικογένεια, που την λέγουμε και «Εκκλησία». Όταν λέγει ο αδελφόθεος Ιάκωβος «η ευχή της πίστεως σώσει τον κάμνοντα» (Ιακ. 5,15), δεν εννοεί την προσευχή που γίνεται με πίστη, αλλά την προσευχή που κάνει η Εκκλησία (αυτή λέγεται «πίστη»), γι' αυτό και έχει την δύναμη να σώζει. Όταν προσεύχεται η Εκκλησία εν Μυστηρίω οπωσδήποτε ακούεται, έστω και αν είναι αμαρτωλός ο τελών το Μυστήριο Ιερέυς. Το ίδιο σημαίνει και η έκφραση «πάντες απολαύετε του συμποσίου της πίστεως» = της Εκκλησίας το συμπόσιο, που είναι η Θεία Ευχαριστία. Αλλά η έκφραση «εκκλησία» είναι ακόμη πιο βαθιά και πιο ιερή για να δηλώσει την Οικογένεια του Θεού.

Ο Υιός του Θεού, πατέρες και αδελφοί μου, σαρκώθηκε και ήλθε στον κόσμο για να κάνει την Οικογένειά Του, ήτις εστίν η Εκκλησία. Η Εκκλησία δε είναι Μυστήριο και δεν μπορεί να ορισθεί με ορισμούς. Νοούμε όμως και γευόμεθα το μυστήριο αυτό της Εκκλησίας (ο καθένας ανάλογα με την καθαρότητά του) στην Θεία Λειτουργία· γι' αυτό και ο άγιος Ιγνάτιος ο θεοφόρος λέγει ότι Εκκλησία είναι το «Θυσιαστήριον», η Αγία Τράπεζα δηλαδή, πάνω στην Οποία τελείται η Θεία Λειτουργία. Αφού λοιπόν αυτό, η Θεία Λειτουργία, είναι Εκκλησία, δεν μπορεί να μετέχουν σ' Αυτήν όσοι δεν μετέχουν στην Θεία Ευχαριστία.

Και επειδή με τους Καθολικούς, τους Προτεστάντες και τους άλλους ετεροδόξους χριστιανούς δεν μπορούμε να κοινωνήσουμε μαζί, άρα αυτοί δεν δικαιούνται να ονομάζονται με τον ιερό όρο «Εκκλησία». Αυτοί είναι απλώς θρησκευτικές κοινότητες. Και όμως η Σύνοδος της Κρήτης τις εκάλεσε «Εκκλησίας». Βέβαια, όπως μας είπαν στην Ιεραρχία του Νοεμβρίου και οι Πατέρες Αρχιερείς της Ελλαδικής μας Εκκλησίας, οι μετασχόντες στην Σύνοδο, ο όρος «Εκκλησία», που ελέχθη για τους ετεροδόξους, δεν χρησιμοποιήθηκε με την κυρία του, την δογματική έννοια, αλλά χρησιμοποιήθηκε καταχρηστικώς, με την έννοια της θρησκευτικής κοινότητας. Ναι, αλλά ημείς στα θεολογικά κείμενά μας και τις θεολογικές εκφράσεις μας έχουμε άλλη έννοια περί «Εκκλησίας», αυτήν που παρουσιάσαμε παραπάνω. Και επειδή λοιπόν πρόκειται περί κειμένων Αγίας και Μεγάλης Συνόδου, πρέπει να είμεθα πολύ ακριβείς στις εκφράσεις μας.

Μετά από μας θα έλθουν άλλοι και άλλοι και θα βρουν έτοιμη την χρήση της έκφρασης «Εκκλησία» για τους αιρετικούς και θα την χρησιμοποιήσουν λοιπόν αυτοί περί των αιρετικών ελευθεριώτερον, με την σωστή μάλιστα δικαιολογία ότι η έκφραση χρησιμοποιήθηκε προηγουμένως από Σύνοδο. Διά τούτο και πολύ δικαίως έγινε εξέγερση ισχυρών θεολόγων κατά της εκφράσεως αυτής, το να ονομασθούν οι ετερόδοξοι «Εκκλησίες», και θεώρησαν αυτήν λιαν ημαρτημένη διά συνοδικό μάλιστα κείμενο.

4. Αλλά ημείς οι Αρχιερείς κατά την Ιεραρχίαν του Μαΐου ε.ε. δεν είχαμε διατυπώσει τοιαύτη λανθασμένη έκφραση. Γιατί λοιπόν παρηλλάγη το κείμενό μας; Το ιδικό μας κείμενο της απόφασης της Ιεραρχίας του Μαΐου έλεγε: **«Η Ορθόδοξη Εκκλησία γνωρίζει την ιστορικήν ύπαρξιν άλλων Χριστιανικών Ομολογιών και Κοινοτήτων μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής».** Η πρόταση αυτή είναι ορθοδοξοτάτη. Έγινε αποδεκτή από όλη την Ιεραρχία μας και αυτήν την πρόταση ώφειλε η Αντιπροσωπία μας να υποστηρίξει και να μην παραλλάξει στην Σύνοδο. Όμως η πρόταση παρηλλάγη στην εξής: **«Η Ορθόδοξη Εκκλησία αποδέχεται την ιστορικήν ονομασίαν των μη ευρισκομένων εν κοινωνία μετ' αυτής άλλων ετεροδόξων Χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών».** Η φράση αυτή είναι ημαρτημένη διά τον λόγον που είπαμε, ότι δηλαδή σ' αυτήν ονομάζονται οι ετερόδοξοι ως «Εκκλησίες». Η έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες» σημαίνει «αιρετικές». Και αφού λοιπόν είναι αιρετικές οι «εκκλησίες» αυτές, πως τις αποκαλούμε «αδελφές»; Αλλά ο ισχυρός θεολογικός νούς του καλού Ποιμένου της αγαπημένης μου πατρίδος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ιερόθεος, αποκαλεί την έκφραση αυτή σαφώς «αντορθόδοξη»!

Θα προσπαθήσω, Πατέρες, να σας εξηγήσω με απλότητα το αντορθόδοξο πράγματι της έκφρασης «ετερόδοξες Εκκλησίες» με βάση την ερμηνεία του αγίου Ναυπάκτου: Είναι μία έκφραση αντιφατική. Η Εκκλησία έχει την πάσα αλήθεια και δεν μπορεί να πλανάται. Αν πλανάται δεν είναι Εκκλησία. Η αίρεση είναι πλάνη. Το να λέγουμε λοιπόν «ετερόδοξες Εκκλησίες», το να συνάπτουμε, δηλαδή, αυτά τα δύο αντίθετα, σημαίνει ότι δεχόμεθα πλάνη στην Εκκλησία και αλήθεια στην αίρεση! Τραγέλαφος! Ναι, αυτό σημαίνει η έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες».

Ομολογώ όμως ότι η Αντιπροσωπεία της Ιεραρχίας μας διατυπώνοντας την έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες» και δεχομένη αυτήν η Σύνοδος της Κρήτης, δεν ήθελε να εκφράσει την παραπάνω κακοδοξία, αλλά όλοι γνωρίζουμε ότι σε Συνοδικά κείμενα πρέπει να υπάρχει η ακρίβεια και η σαφήνεια. **Δεν επιτρέπονται σε Συνοδικά κείμενα τοιαύτες κακόδοξες εκφράσεις.**

Το πράγμα, κατά την έρευνα του αγίου Ναυπάκτου, έχει μία προιστορία. Στην «Λουκάρειο Ομολογία», που εγράφη ή υιοθετήθηκε από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Κύριλλο Λούκαρη, λέγεται κάπου ότι η Εκκλησία στην πορεία της μπορεί να πλανηθεί και αντί για την αλήθεια να πεί ψεύδος. Λέγει επί λέξει η σχετική πρόταση: «Αληθές και βέβαιόν εστιν εν τη οδώ δύνασθαι αμαρτάνειν την Εκκλησίαν και αντί της αληθείας το ψεύδος εκλέγεσθαι». Το νόημα της πλάνης της προτάσεως αυτής του Κυρίλλου Λουκάρειου διατυπώνεται ακριβώς με την έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες» του κειμένου της Συνόδου της Κρήτης, κατά παραποίηση της πρώτης ορθοδοξοτάτης εκφράσεως της Ιεραρχίας μας.

Η Σύνοδος όμως της Κωνσταντινουπόλεως του έτους 1638 αναθεμάτισε τον Πατριάρχη Κύριλλο Λούκαρη για την παραπάνω αντορθόδοξη έκφρασή του, ότι δύναται η Εκκλησία να αμαρτήσκει και να πλανηθεί. Πάντως η λανθασμένη έκφραση «ετερόδοξες Εκκλησίες» θα παραμείνει τώρα, αν αναγνωρισθεί η Σύνοδος της Κρήτης, ως επίσημα γραμμένη σε κείμενό της, και θα χρησιμοποιείται ευ και καλώς και λίαν ελευθέρως ως επιτρεπτή και έγκυρη. **Όπως μας είναι γνωστό, η λέξη Εκκλησία δόθηκε για πρώτη φορά σε χριστιανούς που βρίσκονται έξω απ' αυτήν τον 20ο αι. με το διάγγελμα του Οικουμενικού Πατριάρχου του έτους 1920.**

Ο Σεβασμιώτατος άγιος Ναυπάκτου εις κείμενό του προς την Ιεραρχία του Νοεμβρίου ε.ε. παραπονείται δικαίως διά το ότι η νέα πρόταση με την εσφαλμένη έκφραση δεν εμελετήθη από την Αντιπροσωπεία της Ιεραρχίας μας, αλλά έγινε «κατά την διάρκεια της νύκτας της Παρασκευής προς Σάββατο», χαρακτηρίζει δε τον μεν συντάκτη της πρότασης ότι «δεν γνωρίζει την δογματική της Ορθόδοξου Καθολικής Εκκλησίας», την δε επίμαχο φράση «διπλωματική και όχι θεολογική». **Είναι φράση που διευκολύνει την αίρεση και παναίρεση του Οικουμενισμού, λέγουμε ημείς.**

5. Στο τελικό κείμενο της Αντιπροσωπείας της Ιεραρχίας μας, όπως έχει επισημανθεί πάλι από τον Σεβασμιώτατο άγιο Ναυπάκτου, υπάρχει και άλλο σοβαρό δογματικό και εκκλησιολογικό λάθος. Γράφει το κείμενο: **«Κατά την οντολογικήν φύσιν της Εκκλησίας, η ενότης αυτής είναι αδύνατον να διαταραχθή. Παρά ταύτα, η Ορθόδοξος Εκκλησία αποδέχεται την ιστορικήν ονομασίαν των μη ευρισκομένων μετ' αυτής άλλων ετεροδόξων χριστιανικών Εκκλησιών και Ομολογιών».** Και την πρώτη πρόταση του κειμένου αυτού ο άγιος Ναυπάκτου πάλι την ευρίσκει «κακόδοξον και αντορθόδοξον». Ναι! Είναι τοιαύτη η πρόταση αυτή γιατί εκφράζει την προτεσταντική άποψη περί αοράτου και ορατής Εκκλησίας.

Όταν ο Λούθηρος και οι μετ' αυτόν Καλβίνος και Σβίγγλιος αποσπάστηκαν από την Ρώμη, για να μη νομισθεί ότι είναι έξω από την Εκκλησία, ανέπτυξαν την θεωρία περί αοράτου και ορατής Εκκλησίας. Η αόρατη Εκκλησία, στην οποία ανήκαν πλέον αυτοί, ήταν κατ' αυτούς ενωμένη, ενώ οι επί γης ορατές Εκκλησίες (σε μια απ' αυτές – της Ρώμης – ανήκαν πρώτα αυτοί) είναι διεσπασμένες και προσπαθούν και αγωνίζονται να βρουν την ενότητά τους. Και ο ιδικός μας Ορθόδοξος θεολόγος Λόσσκυ ελέγχοντας την προτεσταντική αυτή εκκλησιολογία, η οποία χωρίζει την Εκκλησία σε ορατή και αόρατη, την παραλληλίζει με την αίρεση του Νεστορίου, ο οποίος εχώρισε την θεία από την ανθρώπινη φύση στο Πρόσωπο του Χριστού. Από την θεωρία αυτή των Προτεσταντών περί ορατής και αοράτου Εκκλησίας, η οποία υπόκειται στην έκφραση του Συνοδικού κειμένου που κρίνουμε, «ξεκινούν – λέγει ο άγιος

Ναυπάκτου – άλλες θεωρίες, όπως η θεωρία των κλάδων, η βαπτισματική θεολογία και η αρχή της περιεκτικότητας». Άρα, ... πρέπει πολύ να προσέξουμε.

Αλλά και η έκφραση του κειμένου της Συνόδου «κατά την οντολογική φύσιν της Εκκλησίας...», είναι περιέργη. Θα πάω τώρα λίγο αλλού το θέμα, πατέρες, για να νοήσετε την πλάνη της έκφρασης. Σας ερωτώ, συλλειτουργοί μου αδελφοί: Γιατί το θαύμα της Θείας Ευχαριστίας το καλούμε «μεταβολή» των θείων Δώρων και όχι «μετουσίωση»; Γιατί η έκφραση **«μετουσίωση» υπενθυμίζει την θεωρία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη περί των ιδεών, περί των αρχετύπων**, που είναι κατ' αυτούς η ουσία των επί γης πραγμάτων. Έτσι ο όρος «μετουσίωση» για την έκφραση της θείας Ευχαριστίας δηλώνει ότι μεταβάλλονται όχι αυτά τα ίδια τα είδη του άρτου και του οίνου, αλλά τα άνω αρχετύπα τους, οι ιδέες. Γι' αυτό και εμείς, επαναλαμβάνω, το θαύμα της Θείας Λειτουργίας το καλούμε «μεταβολή» και «όχι μετουσίωση». Ομοίως τώρα και η έκφραση «οντολογική ενότητα της Εκκλησίας» μας παραπέμπει κάπως σ' αυτήν την θεωρία του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη και γι' αυτό δεν πρέπει να την χρησιμοποιούμε περί της Εκκλησίας, μήπως μας κατηγορήσουν ότι με την έκφραση αυτή προτεσταντίζουμε· ότι θέλουμε τάχα να δηλώσουμε με την έκφραση αυτή την πραγματική ενότητα της αόρατης Εκκλησίας, έναντι της επί γης ορατής. Σ' αυτό πιθανόν να δώσει αφορμή και το αμέσως ακολουθούν «παρά ταύτα» στην συνέχεια του λόγου.

6. Δεν σας είπα, πατέρες μου Ιερείς, για όλα τα θέματα της Συνόδου της Κρήτης, αλλά για ένα μόνο, το πιο σοβαρό ίσως, γιατί είναι εκκλησιολογικό. Για το κείμενο της Συνόδου, στο οποίο αναφέρεται το θέμα αυτό που σας έθιξα, το επιγραφόμενο «Σχέσις της Ορθοδόξου Εκκλησίας προς τον λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», ο λόγιος Σεβασμιώτατος άγιος Ναυπάκτου λέγει επί λέξει στην κατάθεσή του στα Πρακτικά της Συνεδριάσεως της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος του μηνός Νοεμβρίου ε.ε.: «Εκείνο που μπορώ να πω είναι ότι **το κείμενο αυτό όχι μόνον δεν είναι θεολογικό, αλλά συγχρόνως δεν είναι καθαρό, δεν έχει καθαρές προοπτικές και βάσεις, είναι διπλωματικό**. Όπως έχει γραφεί, διακρίνεται από μία διπλωματική δημιουργική ασάφεια. Και ως διπλωματικό κείμενο δεν ικανοποιεί ούτε τους Ορθοδόξους ούτε τους ετεροδόξους». «Το κείμενο έχει πολλά προβλήματα, παρά τις μερικές γενικές καλές διατυπώσεις. Μάλιστα, όταν δημοσιευθούν τα Πρακτικά της Συνόδου, όπου αποτυπώνονται οι αυθεντικές απόψεις αυτών που αποφάσισαν και υπέγραψαν τα κείμενα, τότε θα φανεί καθαρά ότι στην Σύνοδο κυριαρχούσαν η θεωρία των κλάδων, η βαπτισματική θεολογία και κυρίως η αρχή της περιεκτικότητας, δηλαδή η διολίσθηση από την αρχή της αποκλειστικότητας στην αρχή της περιεκτικότητας». «Πολλοί κατάλαβαν ότι το κείμενο αυτό γράφτηκε και αποφασίσθηκε εν σπουδή και δεν είναι ολοκληρωμένο, αφού μάλιστα υπογραφόταν από τους Αρχιερείς την Κυριακή το πρωί, κατά την διάρκεια της θείας Λειτουργίας»!...

Οι περικοπές αυτές του Σεβασμιωτάτου κ. Ιεροθέου είναι πολύ σημαντικές και πρέπει να ληφθούν σοβαρά υπ' όψιν και να μην παραθεωρηθούν.

7. Μας ερωτούν πολλοί: Θα αναγνωρίσουμε την Σύνοδο αυτή; Αυτό θα αποφασισθεί από όλους τους Ιεράρχες της Ελλαδικής μας Εκκλησίας. Ο Αρχιεπίσκοπός μας πάντως κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ παρέχει άνεση λόγου για κάθε εκφραζόμενη άποψη και είναι δεκτικός όλων των θέσεων. Τον ευχαριστούμε γι' αυτό. Πάντως από την ιστορία των Συνόδων γνωρίζουμε ότι στις Οικουμενικές Συνόδους γίνονταν πολλές Συνεδριάσεις για πολλά χρόνια.

Η Εκκλησία της Ρουμανίας αποφάσισε ότι τα κείμενα της Συνόδου στο Κολυμπάρι της Κρήτης μπορεί να διαφοροποιηθούν σε μερικά σημεία και να αναπτυχθούν από μία μελλοντική Αγία και Μεγάλη Σύνοδο της Εκκλησίας μας και να τελειοποιηθούν και να έχουν έτσι μία

πανορθόδοξη συμφωνία. Γιατί τώρα στην Σύνοδο της Κρήτης δεν συμμετείχαν τέσσερα Πατριαρχεία, της Αντιοχείας, της Ρωσίας, της Βουλγαρίας και της Γεωργίας. Έτσι συνέβαινε στην ιστορία των Συνόδων, ξαναλέμε. Γίνονταν πολλές συνεδριάσεις που κρατούσαν πολλά χρόνια. Και οι Συνεδριάσεις αυτές θεωρούνταν έπειτα ως μία Σύνοδος.

8. Ίσως, πατέρες Ιερείς, να σας φαίνονται λεπτομερή και κάπως περίεργα αυτά που σας είπα και να με κατηγορήσετε μάλιστα ότι η μάχη δίνεται στις λέξεις και τις εκφράσεις. Και όμως, πατέρες μου, η Ορθόδοξη πίστη μας εκφράζεται με την ακρίβεια των λέξεων, που είναι φορτισμένες με βαρύ θεολογικό νόημα.

Και όπως το γνωρίζουμε, η Εκκλησία μας έδωσε μεγάλες μάχες για την σωστή διατύπωση των δογμάτων της πίστης μας.

Έχουμε ανάγκη πολλής προσευχής και συνέσεως. Όχι βεβιασμένες ενέργειες.

Θα περιμένω, αγαπητοί συλλειτουργοί μου αδελφοί, τις ερωτήσεις, τις αντιρρήσεις και διαφωνίες Σας επί των λεχθέντων και θα μιλήσουμε πάλι περί της Συνόδου του Κολυμπαρίου της Κρήτης. Εύχεσθε και υπέρ εμού.

Με ευχές και αγάπη Χριστού

† Ο Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας

<http://www.vimaorthodoxias.gr/eipan/apokathilosi-tis-sinodou-tou-kolimpariou-apo-ton-mitr-gortinos-ti-lei-gia-tis-ekklisies-ke-i-elpida-tou/>

www.imdleo.gr